

SCOUT

KOERIER

Kortekaas luxe huishoudelijke artikelen sponsert deze pagina

15 november

SEPTEMBER '93

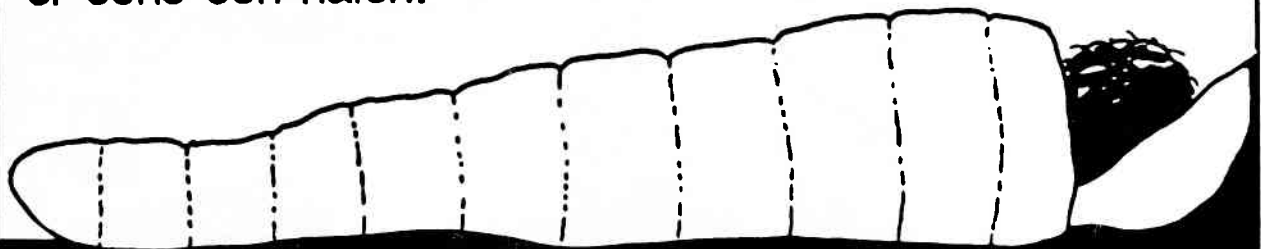

SLAAP

zakken zijn de grote specialiteit van lichtgewichtkampeerspecialist Zwerfkei Buitensport.

Op de eerste etage van onze ruim 1000 m² grote winkel kunt u kiezen uit wel 100 verschillende, waaronder dons gevulde slaapzakken uit eigen atelier en kunststof gevulde modellen van alle gerenomeerde merken.

Alle slaapzakken en al onze andere artikelen staan uitvoerig beschreven in ons 132 pagina's dikke Handboek. Bel ons even om dit aan te vragen of, nog beter, kom er eens een halen.

ZW@RFKEI

BUITENSPOORT

Achterstraat 24, 3441 EH Woerden. Tel.: 03480-21648

ALBERT'S CORNER

Nieuw: het verbeterde corveeën, nu dubbel geconcentreerd!!

Onlangs sloeg de verveling opnieuw toe bij de wijze heren van het gebouwen- en terreinbeheer en besloten ze een nieuw plannetje uit te broeden. Ditmaal betrof hun broedsel het corvee, een gevoelig onderwerp dat door de beide heren doorgaans met de nodige botheid behandeld wordt.

Het oude corveeplan is ooit bedacht door deze beheerders en werd gebaseerd op een toverformule van Ad. Deze formule komt er kort gezegd op neer dat alle werkzaamheden verricht kunnen worden als elke leid(st)er zich anderhalf uur per maand (+vier weken) effectief inzet. In het verleden werd dit vertaald in een bepaalde taak per onderdeel. De ervaring leerde echter dat het ene onderdeel zich serieuzer aan zijn taak kweet dan het andere. Bovendien is schoon een subjectief begrip en dit leidde tot een verminderde controleerbaarheid van de uit te voeren taken.

Tot deze conclusie gekomen zijnde, besloten de beheerders een nieuw systeem te bedenken. Wat hetzelfde blijft is de gelijke lastenverdeling. Wat verandert is de rest. Let op: de beheerders stellen zich op vaste tijden in de maand ter beschikking van de werkwilligen. Die tijden verschillen per week, bijvoorbeeld in week een zijn ze er op donderdag-

avond, in week twee op zaterdagmiddag, enzovoort. Elk onderdeel wordt geacht zelf te bepalen wie ze wanneer afvaardigen naar het schoonmaak festijn. Het leuke is dat de onderdelen zich niet persé door leid(st)ers hoeven te laten vertegenwoordigen maar elk willekeurig persoon boven de 16 (ouders, vrienden, kennissen, familieleden, buren) kunnen inzetten zolang er elke maand (=vier weken) maar net zoveel soppers aantreden als er leiding is. Nog een leuk weetje: in de zomer zal het accent op het terrein liggen en 's winters (u raadt het al) op het gebouw.

Wat staat je te wachten als je op zo'n gezellig corvee-avondje of middagje langskomt? Je wordt opgewacht door de wrede beheerders met koffie en koek én een lijst van werkzaamheden. Die werkzaamheden worden op democratische wijze door de beheerders onder de aanwezigen verdeeld dan kan een ieder lekker aan de slag!

De voordelen van dit Systeem lijken me overduidelijk maar om Ad te plezieren zal ik ze nog even op een rij zetten:

- Meer vrijheid voor de onderdelen.
- Beter toezicht dus meer efficiëntie en effectiviteit.
- Betere planning dus ook meer tijd voor structureel onderhoud.
- En Ad hoopt dat de vaste tijdstippen zullen leiden tot het uitgroeien van het corvee in een goede gewoonte..

En zo wordt corveeën niet alleen beter maar ook gezelliger. Ad en Ritsaert danken een ieder bij voorbaat voor zijn/haar enthousiaste inzet.

P.S. Het corvee blijft overigens wel verplicht.

Chriet Titulaer bezoekt Chriet Titulaerhorde

Op 4 september 1993 was de toekomstdeskundige Chriet Titulaer te gast bij de zaterdagmiddaghorde, om geïnstalleerd te worden als beschermheer van de horde. Hieronder een verslag van het gesprek dat uw redactie met de kersverse beschermheer had.

Ut grote Chriet gesprek

(Door Helm Horsten en
Marjolein Roerhorst)

Zoals het een echte beroemdheid betaamt, kwam onze held een half uur te laat. De verzamelde menigte stond smachtend te wachten op de berucht Scoutingbrug. Op het terrein aangekomen en nadat hij ook uit z'n auto was gestapt, werd hij uitgenodigd voor een persconferentie. Behalve enkele landelijke dagbladen en tijdschriften waren er natuurlijk ook een delegatie van verslaggevers van de Scoutkoerier ter plaatse. Speciaal voor U, beste lezer, lieve lezeres, voelden zij ons aller idool duchtig aan de tand.

SK: *Hoe vind U dat nou, officieel beschermheer te worden van een welpenhorde?*

Chriet: Op zich vond ik het wel grappig. In principe weiger ik dit soort dingen, zoals fanclubs die ze voor mij willen oprichten. Maar dit vond ik een serieus initiatief en daarom wilde ik er wel op ingaan.

SK: *Was U ooit zelf welp?*

Chriet: Nee.

SK: *Bent U wel in aanraking geweest met Scouting?*

Chriet: Nee, er was nauwelijks Scouting in Blerick, waar ik geboren ben. Maar wel zat ik bij studentenclubs, in het bestuur en dergelijke. Die ontplooiden soortgelijke activiteiten.

SK: *Is er volgens U leven op Mars? We hebben namelijk een foto gezien in de krant van een gezicht op Mars.*

Chriet: Dat was een publiciteitsfoto van de NASA. Als ze vijftien minuten later een foto hadden genomen, was er niets te zien geweest. Bovendien was het 20 kilometer groot, dat lijkt me een beetje groot voor een hoofd. Neen, er is geen leven op Mars. Misschien is er wel ooit leven geweest en vinden ze nog eens fossielen. Waar het om gaat bij dit soort dingen is om geld te krijgen, dat is dus commercieel bedoeld, hoewel het doel van de vluchten wel wetenschappelijk is. Ik denk dat er over twintig jaar een bemande vlucht naar Mars plaats zal vinden.

SK: *Wat vind U van kinderen?*

Chriet: Ik heb uw welpen natuurlijk nog niet gezien, maar ik vind de aansluiting bij zo'n groep heel

positief. Het is een vorm van sociaal contact dat ik erg kan waarderen.

SK: *Wat is Uw beroep nu eigenlijk?*

Chriet: Ik heb niet echt een beroep. Ik hou me momenteel voornamelijk bezig met grote projecten, zoals het Huis van de Toekomst, de raket tegen de Dom, en ik doe veel lezingen.

SK: *Wat is uw doel hierbij?*

Chriet: Ik wil mensen laten zien hoe de toekomst er uit ziet. Ik vind het belangrijk dat mensen hier zicht op hebben en er kennis over op kunnen doen. Ik probeer de toekomst reëel te laten zien, minder afschrikwekkend. Het is wel vaak Science Fiction-achtig wat ik laat zien, maar wel dicht bij huis en reëel.

SK: *Meneer Titulaer, bedankt voor dit gesprek.*

Chriet: Graag gedaan.

Mijn leven met Chriet

(Door Frank Tebbe)

Weinig mensen krijgen ooit de kans om het glas te heffen met hun idool. Ikke lekker wel. Op zaterdag 4 september was namelijk niemand minder dan Chriet Titulaer te gast bij de zaterdagmiddag-horde. Nadat we hem voor z'n verjaardag en vanaf het zomerkamp een kaartje hadden gestuurd, stuurde Chriet een brief terug met het aanbod eens langs te komen.

En daar reed dan Chriets rode bolide de berucht Scoutingbrug over. De vorige week nog in Moskou, 's ochtends nog in Zürich, maar 's middags bij zijn beschermelingen in Woerden.

Toen Chriet uit de auto stapte werd meteen het gerucht ontzenuwd dat Chriet kleiner zou zijn dan Chris de Geest. Niets is minder waar, Chriet was zeker 5 centimeter groter dan Chris. Ook had hij een veel mooiere baard dan Chris en dan Jaap en zeker dan Ad.

Snel en vakkundig werd Chriet het bestuurshok ingeloodst. Onder het genot van een kopje koffie stond Chriet vervolgens de pers te woord. Chriet moest allemaal ingewikkelde vragen beantwoorden over leven op Mars, de zin van Scouting en zijn privé-leven.

Vervolgens trok Chriet het voor hem klaar hangende welpenuniform aan. Het wachten was nu alleen nog op groepsvoorzitter Jaap Landman, die eventjes op en neer was naar de Gamma om accu's te kopen voor zijn Jaapmobiel. Gelukkig daagde Jaap rap weer op.

Chriet, Jaap (in kerstboomoufit, niet te verwarren met de kapstokoufit van Madelif, zie elders), de pers en ondergetekende verplaatsten zich nu naar de bartuin, alwaar alle welpen en een aantal ouders zich verzameld hadden. De welpen waren intussen flink suf gemaakt met een (gekuiste) versie van de zomerkampvideo. Dit was deels gedaan om te voorkomen dat een intelligente welp (jawel, vergist U zich daar niet in, die bestaan) zich het grote Chriet-lied zou herinneren, een lied, dat ons idool als minder vriendelijk zou kunnen ervaren (zo is het overigens niet bedoeld). De opzet van de leiding slaagde volledig, want in eeuwen waren de welpjes niet zo lief geweest.

Jaap hield een gevoelige toespraak en daarna las Chriet de welpenwet op (een welp speelt samen met anderen in de rimboe; hij is eerlijk, vriendelijk, houdt vol en zorgt goed voor de natuur, nu en in de toekomst). Met deze woorden werd Chriet dan officieel benoemd tot Commandeur in de Orde van de Huilende Wolf van de Chriet Titulaerhorde, met de titel beschermheer. Hierop volgde het maken van diverse groepsfoto's en werd Chriet onderworpen aan een korte fotosessie in de bartuin.

Na deze ceremonie werd Chriet een korte rondleiding door de gebouwen en terreinen van de Albert Schweitzergroep aangeboden, waarbij de toekomstkenner met name enkele complimenterende opmerkingen maakte aan het adres van de gebouwenbeheerder.

Vervolgens voegde Chriet zich weer bij de welpen, om daar kennis te maken met een wel zeer primitieve vorm van voedselbereiding; in een tijd van magnetrons en inductiekookplaten bakte de Titulaerwelpjes brood op een kampvuur. Chriet was echter ook de beroerdste toekomstdeskundige niet en bakte gezellig een broodje mee.

Inmiddels was het echter al over vieren en kwam er een einde aan de horde-bijeenkomst. Samen met Chriet sloten we en vervolgens dronken we met hem nog een biertje in de bar. Helaas moest Chriet ons daarna alweer verlaten, en dus droegen we zijn spulletjes naar z'n wagen. Over de wrakke brug verliet Chriet het terrein weer, nog lang nagezwaaid.

DE STORM VAN MIJN LEVEN (Part II)

(verhaal naar waarheid opgetekend in twee delen)

Wat voorafging: Baloe monstert in plaats van op een luxe cruiseschip aan op de nog geen duizend ton wegende 'Rode Zee'. Meteen de eerste avond steekt er echter een storm op, die de 'Rode Zee' in grote moeilijkheden brengt. Baloe wordt uit zijn kooi gegooid en weet met veel moeite het dek te bereiken. Op dat moment lijkt een enorme watermassa de 'Rode Zee' te verslinden. Maar...

De 'Rode Zee' verging niet. Tot mijn enorme opluchting zag ik de muur van water snel, heel snel, lager worden. In werkelijkheid was dat natuurlijk anders, ons schip klom tegen de waterberg op en alleen de krullende top van de golf sloeg denderend neer op het dek. Het water spatte in mijn gezicht, zodat ik naar adem snakte, het kroop in mijn kraag en liep in kille stralen langs mijn rug.

Inmiddels was de 'Rode Zee' met haar neus naar beneden in het golfdal gedoken: we waren er door. Dat was op het nippertje! Maar een tweede waterberg schoof alweer op ons aan. Opnieuw kreeg de angst mij in zijn greep. Die eerste, dat hadden we gered, met veel geluk... Maar deze, deze was nog veel hoger... Die zou zeker... En als het deze niet was, die de 'Rode Zee' vernietigde, dan een volgende... Daar kwam ie... Ik haalde diep adem... Waar ben ik aan begonnen, waarom ben ik naar zee gegaan?

Maar de 'Rode Zee' tornde alweer tegen de watermassa op, verhief zich op de top en dook. Even sloeg de schroef in de lucht... een trilling... het breken van het water op het dek en voorbij was het.

De volgende aanval van het water... Minder angst nu, ik zag ze komen, de één na de ander. Ik wist het, ik voelde het en ik had het met mijn eigen ogen gezien: de 'Rode Zee' werd niet door de watermassa bedolven, maar klom er tegenop, om er vervolgens aan de andere kant weer af te glijden.

Hoe lang heb ik daar gestaan, met mijn handen geklemd om de ijzeren leuning, in de jankende en rukkende storm, in het water dat keer op keer over mij heen

werd gejaagd? Eén uur? Twee uur? Ik weet het niet, ik geloof dat het begrip van tijd niet meer bij mij aanwezig was op dat moment.

Maar wel weet ik dat het langzaam rustig werd in mijn binnenste. De hevige angst was weggeëbd. Ik zag hoe de 'Rode Zee' de ene waterberg na de andere afgleed en steeds weer uit het dal opdook, het water haastig vluchtend over het dek, gorgelend weggolkend langs de gangboorden. Ik zag het schuim hangen aan de masten, poorten en wanden, en ik zag het door een windvlaag verjaagd worden. De 'Rode Zee' leek op een jonge, speelse hond die ravotte in de golven en zich telkens het water van het lichaam schudde. En langzaam groeide in mij de zekerheid dat er niets gebeuren kon, dat wij veilig waren, omdat de 'Rode Zee' gewoon een goed schip was. Hetgeen werd bevestigd door het rustige en regelmatige gedreun van de motoren daar onder mij, een uitstraling van kracht en zelfvertrouwen.

Daarom waren ze allemaal zo rustig en zelfverzekerd, de mannen die ik bezig zag. Zij kenden hun schip, zij wisten wat zij aan de 'Rode Zee' hadden, en de 'Rode Zee' wist wat zij aan haar bemanning had... Ik kreeg zelf de neiging te lachen, luidkeels en uitdagend te schateren als er alweer een watermassa dreigend op ons afstormde. Dit schip weerstond de zee en de storm immers?

Terug in mijn hut, doodmoe en met

verlamde handen van het knijpen in de ijzeren leuning, nat en rillend van de kou, kwam de angst toch weer een beetje terug. De doffe dreunen, waarmee de brekers te pletter liepen tegen de stalen scheepswand, klonken weer angstaanjagend. Mijn kooi leek op een soort 'cake-walk' van de kermis, waarin het onmogelijk was te slapen. Struikelend, telkens mijn evenwicht verliezend, kleedde ik me uit en wreef ik mezelf droog met een handdoek. Soms stond ik even stil, luisterend met ingehouden adem naar het geweld van storm en water daarbuiten. Ik zou veel liever naar boven gaan en aan dek blijven... Maar morgen kwam er weer een dag. Dus in mijn kooi en proberen te slapen.

Het viel niet mee te blijven liggen in de draaiende, wentelende kooi, waarin ik van de ene kant naar de andere werd geslingerd. Maar na wat vergeefse pogingen vond ik eindelijk de juiste houding, met mijn rug tegen de wand en mijn voeten tegen de kooirand. Zo helemaal tegen het ijzer van het schip aangedrukt, voelde ik het ritme van de ouwe, maar trouwe motoren door mijn lichaam trillen en dat hielp mij de slaap te pakken te krijgen.

Die nacht op de 'Rode Zee' ben ik in enkele uren tijds Zeeman geworden, maar dat besef kwam pas later bij mij op.

Baloe.

In de volgende Scoutkoerier: 'De machinist van de Wotan'; een verhaal naar waarheid???? opgetekend in meerdere delen.

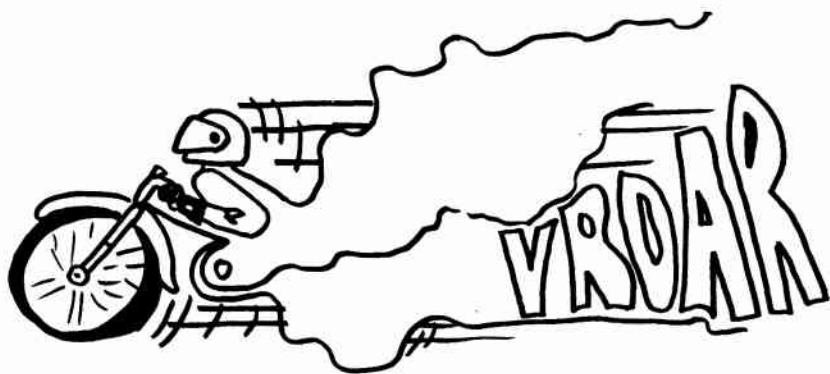
HOERA! Eindelijk heb ik de kans om de pen te mogen hanteren! na 12 jaar lid van de Albert Schweitzer groep te zijn geweest heb ik dan eindelijk een keer de PEN gekregen. Ik ben aankomende jaar niet ~~veel~~ veel meer op de Scouting ~~aan~~ want ik moet nu eindelijk examen even halen. maar nu ik eindelijk de pen heb gekregen kan ik me eindelijk terug trekken. NATUURLIJK doe ik nog wel de SK cover elke keer.

groeten van
Dave

Sommige mensen krijgen de pen wel erg vaak, andere mensen nooit! protest! daarom geef ik de pen door aan iemand die ook nog nooit de pen heeft gehad: Hans van Dijk!

Omdat "de pen" "de pen" heet, heb ik ook voor de eerste keer maar de pen gepakt en niet "de computer". Dit gekrabbel is dus mijn persoonlijk handschrift, dus handschrift ~~de pen~~ analyse, ga jullie gang! Het lijkt me wel leuk dat elke volgende willekeurige pincode die de pen doorgegeven krijgen net als ik een keurig stukje schrijven in mijn beste handschrift, het is tenslotte veel persoonlijker. Zoals jullie weten wordt er nooit wat zinnigs geschreven onder "de pen" dus heb ik ook maar wat oppervlakkigs neer-gepend. Nou eh... verder weet ik niks meer te schrijven. (origineel hè!) dus...

Nationaal veteranen treffen 1993

Op zaterdag 28 augustus was voor de vierde keer het Nationaal Veteranen Treffen (een treffen voor eigenaren/liefhebbers van klassieke motoren, bromfietsen en scooters) in Woerden, en voor de vierde maal leverde de Albert Schweitzergroep een grote bijdrage in de organisatie.

De taken die onze groep uitvoerden waren zeer divers. In de weken voorafgaand aan het treffen werd door de commissie Veteranentreffen (Ritsaert Snijder en Frank Tebbe) vooral gewerkt aan het verzamelen van materialen en het opstellen van een draaiboek voor de ongeveer 55 medewerkers van Scouting. Ook werd door een aantal mensen veel tijd besteed aan het maken, plakken en verspreiden van aankondigingsborden in en rond de gemeente Woerden.

Op donderdag 26 augustus (na het vertrek van het Russische Staatscircus) en vrijdag 27 augustus werd gewerkt aan de opbouw van het Exercitieveld, waar het gebeuren plaats zou vinden. Het belangrijkste project hierbij was de bouw van een noodbrug voor voetgangers en motoren, zodat de races met klassieke motoren gewoon doorgang zouden kunnen vinden. Hiermee werd op vrijdag om 9:00 uur begonnen; om 3:30 op zaterdagochtend was het object 'gereed' voor gebruik.

Op zaterdag droeg onze groep zorg voor de kaartverkoop en de toegangsbeveiliging, het regelen van het verkeer buiten de poorten en op de noodbrug, de inschrijving voor de toerit door de omgeving en de bijbehorende stempelposten onderweg, de catering voor de organisatie, de ronde-miss, de verbindingen, de

beveiliging van het circuit tijdens de races, het materiaalbeheer en het opruimen van het terrein na afloop.

Het Nationaal Veteranen Treffen trok rond de 4000 bezoekers en brengt de groep vermoedelijk zo'n f. 6000,- op. De toekomst van het NVT en de medewerking van de Albert Schweitzergroep is overigens enigszins onzeker. Op de eerste plaats komt dit door het besluit van Burgemeester en Wethouders van Woerden om, na klachten van omwonenden, de races met klassieke motoren rond het Exercitieveld niet meer toe te staan (op die plek). Op de tweede plaats hebben Ritsaert en Frank besloten af te zien van de rol die zij tot nu toe in de organisatie van het NVT hebben vervuld, gezien de grote hoeveelheid tijd die hiermee gemoeid gaat. Bij het ter perse gaan van deze Scoutkoerier was over eventuele vervanging of reorganisatie nog geen duidelijkheid. In de volgende Scoutkoerier hopen we meer informatie te kunnen verstrekken.

Van een luchtverkenner ontvingen we het onderstaande verslag van het vliegen op zaterdag 21 augustus. Om onbekende redenen heeft de redactie geen zomerkampverslag van de luchtverkenners ontvangen. Dit zult u dus moeten missen.

Vliegen.

Zaterdag 21 augustus gingen wij (de luchtverkenners) vliegen. Eerst was het geen goed weer, dus vertelde Peter (de piloot) alles over het vliegtuig. Tijdens het uitleggen belde hij nog naar het vliegveld om te vragen hoe het weer was. Wel goed, zei de man bij het vliegveld, maar niet goed voor zweefvliegen. Dus we gingen naar Hilversum en gingen daar motorvliegen. Er zouden twee vluchten gemaakt worden. Met de eerste vlucht mocht ik (Pieter) voorin zitten en ook één keer sturen. We vlogen naar Woerden en cirkelde even om mijn (Pieters) huis en daarna om de boerderij en toen gingen we weer terug.

Er konden vier personen in het vliegtuig en we waren met z'n zessen. Dus de eerste keer de piloot plus drie en de tweede keer de piloot plus twee mensen. Dus er was nog plaats vrij en we gingen loten en ik had gewonnen, dus ik mocht nog een keer. Die keer vlogen we weer naar Woerden en cirkelden toen om de boerderij en gingen terug.

We stapten toen in de auto en reden naar een vliegveld ten noorden van Arnhem en we gingen daar zweefvliegen, maar dat was niet zo'n succes, want er was weinig termiek. En daarna gingen we ook nog motorzweefvliegen en daarbij mochten we lang sturen, maar ik maakte per ongeluk een duikvlucht. Nadat iedereen geweest was, gingen we naar huis.

Einde,
Pieter.

Esta kamp, De Bilt 1993

Zondag 4 juli

Na veel twijfels en slapeloze nachten, was het dan toch zo ver: KAMP in De Bilt. Dankzij de feilloze routebeschrijving kwamen ouders, kinderen en leiding zonder problemen aan bij het kamphuis. Daar werd met koffie, thee en limonade het kamp echt begonnen.

Nadat we de ouders hadden uitgezwaaid en de slaapzalen waren ingericht, gingen we met z'n allen de omgeving verkennen. Al gauw kwamen we tot de ontdekking, dat we wel in een erg vreemd bos liepen, tenzij je dwergenbosjes, reuzenbomen, bruggen zonder water en.....boomstronken met hoeden gewoon vindt.

Terwijl we 's avonds na het eten met onze corvee bezig waren, werden we verrast door een angstig oud vrouwtje. Zij duwde ons een boek in de handen en maakte zich, zo snel haar oude benen haar konden dragen uit de voeten. Het boek bevatte twee raadsels, een verhaal, dat duidelijk nog niet af was en een heleboel lege bladzijden. Toen we het verhaal lazen, merkten we dat er in het verhaal plaatsen werden beschreven, die

we die middag al gezien dachten te hebben. We besloten die plaatsen maar eens op te gaan zoeken.

Uiteindelijk kwamen we bij een hutje waar de cape van het kind met de hoge hoed lag. (Voor alle niet-Esta's die dit lezen, het kind met de hoge hoed is een standbeeld in Palts, dat elke avond om twaalf uur tot leven komt en alle kinderen die nog wakker zijn via een poort het land van Esta in laat). We schreven het kind een brief, dat we haar hoed hadden gevonden en lieten die in de hut achter. We hadden namelijk in het boek gelezen, dat het kind achterna gezeten werd door dienaren van de koning.

Maandag 5 juli

Toen we deze morgen wakker werden, bleek het te regenen. Monique ging met de Esta's naar buiten om een zonnedans te doen. Gevolg: wolkbreuk. Natuurlijk moesten we er toch nog uit, want we wilden natuurlijk kijken of er een brief lag van het kind. En jawel, dit was het geval. Al zingend en door de plassen stampend, sommigen gingen zelfs zwemmen, liepen we terug naar het kamphuis. Daar troffen we een hevig

ontredderde Siebren aan. Hij had op het parkeerterrein op een moeder met een vergeten jas staan wachten en bij terugkomst had hij twee inbrekers betrappt.

Nadat iedereen droge kleren had aange trokken, gingen we kaartjes schrijven aan onze ouders. In het boek waren inmiddels nieuwe bladzijden verschenen, waarin we de nieuwe avonturen van Siebren konden lezen.

Toen we even rustig een boekje aan het lezen waren, kwam er een bode met een brief van de professoren van het geheim genootschap van Estabouten. Ze vroegen ons hun spoor te volgen en de nodige opdrachten uit te voeren. Aan het einde van het spoor wachtten de professoren ons op met T-shirts met beschermende tekens. Nu konden de dienaren van de koning tenminste niet meer dicht bij ons komen. Ook kregen we aanwijzingen hoe het kind te beschermen. 's Avonds aten we aangebrande tomatensoep en niet-aangebrande nasi. Na het corvee en de EET (Esta Eigen Tijd, red.) speelden we nog levend kwartet. En toen was het alweer bedtijd en LET (Leiding Eigen Tijd, red.).

Dinsdag 6 juli

Na het ontbijt begaven we ons naar de Hessenweg om het dorp spel te spelen. Onderweg maakten we het grootste gedeelte van ons kamplied.

Melodie: Mijn tante in Marokko

- 1 Wat een herrie is het daar in Bilt-
hoven. hiep hoi
t is de Estagroep van scouting uit
Woerden.
t is de Estagroep van scouting.
de Esta groep van scouting.
de Esta groep van scouting uit Woer-
den.
- 2 En toen was daar een oud vrouwtje
met een boek. wat raar
- 3 Heb je ooit weleens gehoord van een
quiraal? een wat?
- 4 En ik heb nog nooit een queridal
gezien. hoezo?
- 5 En er waren vreemde mannen aan de
deur. scheur, scheur
- 6 En toen was ook nog de nasi aange-
brand. snuf snuf dat stinkt!
- 7 En die welpenleider kan niet tegen
kietelen onder zijn armen
- 8 En we speurden toen naar de profes-
soren Hum, hum.
- 9 We zagen toen het kind met de hoge
hoed He, he.
- 10 We gingen koppie onder in het zwem-
bad Blub, blub.

Verantwoording: er zijn wat dingetjes
aangepast in verband met het metrum.

's Middags gingen we het Kind bij haar
hutje ophalen om ook voor haar de be-
schermende tekens te maken. Zoals de
professoren ons hadden verteld konden
wij het Kind alleen beschermen door de
symbolen van de professoren en de poort-
wachter op de cape van het Kind te
spelden.

Na het avondeten was het tijd voor Le-
vend Stratego. Dus zwaaiden we het
Kind uit, dat met een grote tas met voed-
sel vertrok, en gingen we het bos in.
Daarna werd er gedouched onder lei-
ding van de niet-leiding en verzamelden

we ons in onze slaapzakken in de cen-
trale zaal voor nog wat spookverhalen.

Woensdag 7 juli 1993

Deze ochtend zouden we gaan zwem-
men, deze middag zou Ad pannekoeken
komen bakken en deze avond zou Jaap
iets voor ons meebrengen; dit gebeurde
allemaal niet.

Maar..., gelukkig: we konden 's mid-
dags gaan zwemmen, kan Jetske ook
pannekoeken bakken en nam Joke iets
voor ons mee.

Wisten jullie dat:

- Ad weleens een afspraakje mist?
- Hij dit goed komt maken door maar
liefst twee keer pannekoeken voor
ons te komen bakken?
- Jaap nogal vergeetachtig is?
- Hij de volgende ochtend zijn fout
kwam herstellen?
- Joke lekkere gevulde koeken mee-
brengt?
- Siebren stiekem Esta-leiding was ge-
worden?
- Kabouters Esta-leiding uitkleden?
- Monique niet tegen kietelen kan?
- Evelien ook niet trouwens?
- Esta's te herkennen zijn aan open
gulpen en losse veters?
- Niemand in het dorp wist waar de
sleutel was?
- Zelfs de politie niets gevonden had?

Woensdagavond hebben we het vreemde
geluidenspel gedaan. Er moest gezocht
worden naar: vallend glas (Jeroen),
dwarsfluit (Edo), heks (Monique); Jetske
ging de post halen. Daarna werd er ge-
wassen, geplast, tandengepoetst en naar
bed gegaan. Omdat het na een kwartier
nog niet stil was, werd iedereen er door
de leiding weer uitgehaald:
STRAFCORVEE...grapje (Monique);
nachtspel.

Toen we na het nachtspel nog in het
toverboek aan het lezen waren, het was
inmiddels twaalf uur, dus de quiraalf
was alweer geweest, hoorden we ineens
een enorme knal tegen de deur. Zo snel
mogelijk haalden we alle grendels van
de deur, maar te laat. We zagen alleen
nog maar een kapotte steen liggen en het
bos was donker en stil.

Donderdag 8 juli 1993

Na dat we laat ontbeten hadden en
Evelien gearriveerd was, stond
donderdagochtend vrachtaarders-kruis-
vaarders op het programma. Dit bleek
een groot succes en nadat alle balen
koffie, thee en wol vervoerd waren, was
het alweer tijd om te eten.

Na het eten vond een van onze Esta's
een nogal verkreukeld briefje aan de
waslijn waarin stond dat de dienaren het
oude vrouwtje hadden ontvoerd en haar
wildten ruilen tegen het toverboek. Die
middag moesten we naar het bankje bij

het grote veld komen. Zij wilden het boek hebben, want als de koning dit boek in handen zou krijgen, zou hij verzekerd zijn van de eeuwige macht in het land van Esta.

Natuurlijk konden wij dit niet laten gebeuren en we bedachten een list. We zouden ons verstoppen in de bosjes en een van ons zou net doen alsof we het boek zouden geven. Op het moment dat de dienaren dicht genoeg bij zouden zijn, zou iedereen tevoorschijn komen en hen te pakken nemen.

Het was echter nog lang niet de afgesproken tijd, dus gingen de Esta's nog even iets voor zichzelf doen op de slaapzaal terwijl Monique naar de fietsenmaker ging om één van de banden te laten plakken. Jetske hielp haar een stukje op weg en kwam terwijl ze terugliep het Kind met de Hoge Hoed tegen, dat in-

middels door haar voorraden heen was. Natuurlijk mocht het Kind mee naar het kamphuis en aldaar kreeg zij te horen wat er te gebeuren stond. Het was inmiddels tijd geworden om ons naar de afgesproken plaats te begeven en daar aangekomen verstopten wij ons allemaal om de komst van de dienaren af te wachten.

Na een hevige vechtpartij konden we de dienaren te pakken nemen en we besloten ze mee te nemen naar het kamphuis, maar onderweg deden ze nog de nodige ontsnappingspogingen.

Na de barbecue was het grote moment daar, we zouden de betovering van de amuletten van de dienaren verbreken waardoor ze weer lieve inwoners van het Land van Esta zouden worden. We hadden eerst slaappoeder in hun koffie gedaan zodat ze in slaap vielen en daarna

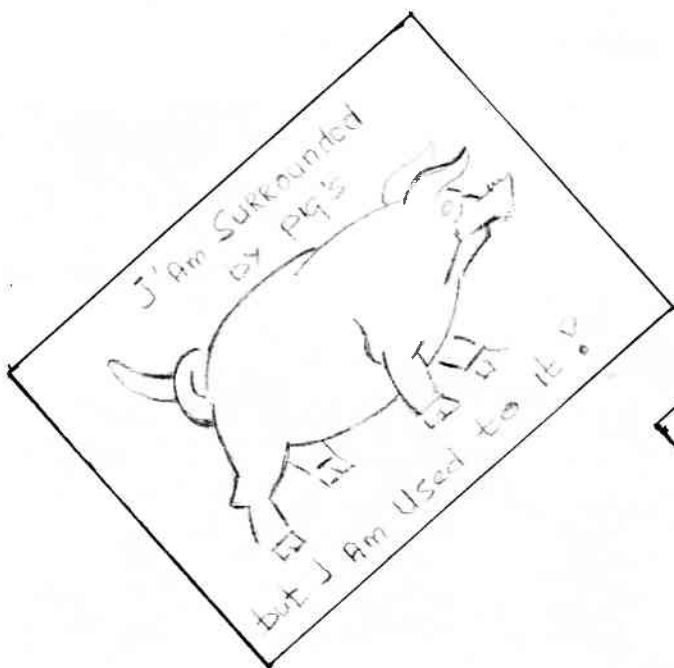
verbrandde het Kind met de Hoge Hoed de amuletten en bluste het vuur met toverzand. We namen afscheid van het Kind en de dienaren en sloten de avond af met kampvuurliedjes en natuurlijk weer spookverhalen.

Vrijdag 9 juli 1993

We stonden deze ochtend, dankzij J roens ingebouwde wekker, slechts een half uur later op dan gepland. We hadden dus nog ruim de tijd voor de ouders om ons zouden komen ophalen en er was ook nog genoeg tijd voor enkele moorden. We namen bedroefd afscheid van ons kamphuis en vertrokken naar de boerderij. En na voor onze ouders nog een keer het kamplied te hebben gezongen, wensden we elkaar een prettige vakantie en gingen we moe, maar voldaan, naar huis.

Ingekomen Post

De redactie heeft deze keer heel weinig ingezonden post gekregen. Het enige wat we binnenkregen is een heel geheimzinnig kaartje van gebouwenbeheerder Ad Borsboom. Hieronder zie je de mysterieuze voor- en achterkant ervan afgedrukt.

25, 26, 27 juni : Beverkamp....

Zoals gewoonlijk bleven wij dicht bij huis tijdens ons kamp, op "De Boerderij" dus. Maar in plaats van 1 nachtje slapen hebben wij het dit jaar maar eens met 2 nachtjes slapen geprobeerd. En dat beviel uitstekend...., of niet bevers???

Volgens ons wel dus.

Weersverwachting: Van vrijdag tot en met zondag wisselvallig, met af en toe wat zon.

Om eerlijk te zijn hebben we dit weekend niet veel zon gezien, maar dat mocht de pret niet drukken.

Helaas moest het programma wat aangepast worden, onder andere het zwemmen wat we voor zaterdag gepland hadden.

Vrijdag 25 juni, 19.00 uur:

Kinderen komen : volgelaaien.
Bedden opmaken : zaal te klein.
Kinderen overstuur : oudersoverstuur.
Eindelijk, alles ligt : BLIJDSCHAP.

We begonnen het programma met de bevers uit te leggen wat wij dit kamp

WEL en wat we NIET op prijs zouden stellen.

Dit in de vorm van een heuse eed.

Niet dat dit echt allemaal nagekomen werd...

Tijdens het spelen op het veld, wat eigenlijk meer leek op het slopen van de door de landverko's gepioneerde doelen, kwam er opeens een vreemde vogel aangelopen.

Toen we nog eens goed keken, bleek dit een ridder te paard te zijn, een "stokpaard" wel te verstaan.

Na eens uitvoerig te hebben gekeken, kwamen de bevers tot de conclusie dat deze man niet helemaal echt was.

Totdat hij begon over te vertellen over een prinses en een koning, een toverzwaard en een toverspreuk en een leuke

vakantie die hij nodig had omdat hij zo moe was.

Toen vroeg hij of wij het gezellig vonden als hij zolang bij ons kwam kamperen...

"Maar natuurlijk Ridder Lodewijk, dat vinden wij wel leuk."

Omdat hij bij ons mocht logeren, wilde hij wel uitleggen hoe het toverzwaard werkte. Maar...dan mochten wij het aan niemand anders vertellen, want als het in de verkeerde handen terecht kwam, dan... ehhhhh, tja wat dan... het mocht gewoon niet gebeuren.

Het was een toverzwaard, waarmee je slechte mensen weer goed kon maken. Je moest dan een toverspreuk uitspreken en de slechte persoon met het zwaard een klein tikje op de schouder geven. De toverspreuk luidde: HOLIE DIMOLIE PIOLIE.

Nadat we nog een mooi kasteel op het plein hadden gemaakt met stoepkrijt, gingen we allemaal richting slaapzaal. Ook al lagen we allemaal kop aan staart, het ging prima.

Zaterdag 26 juni, 7.30 uur:

Goeiemorgen allemaal. De kinderen waren allang wakker en langzaam maar zeker werd de leiding ook wakker gemaakt.

Nadat we tot de ontdekking kwamen dat we toch geen ontbijt op bed kregen, zijn we er maar uitgegaan.

Het nadeel van bevers is dat ze nog te klein zijn om te corveeën, dit tot groot

B.W.VAN VLIET

TIMMER-BOUWBEDRIJF

alle voorkomende bouwwerkzaamheden:

* nieuwbouw	* dakkapellen
* verbouw	* ramen - deuren
* onderhoud	* kozijnen - trappen

GILDENWEG 7 3449 HT WOERDEN

TEL. 03480-16039

Overvliegen

Lid Kring tuin- en landschapsvoorziening

Ook bij uw buurman kunt u ons tegenkomen.....

*Want tuinaanleg en onderhoud is ons specialisme.
Niet alleen bij bedrijven en gemeente, maar ook in uw
tuin kunnen wij verrassende dingen doen!*
Bel: (03480)-19564.

de aarhoveniers

 c'estbon
VOORSTRAAT 45

WOERDEN

NOTEN

MIDDEN IN DE VOORSTRAAT

ongenoegen van de leiding.
Toen we de ontbijtboel aan kant hadden, gingen we ons eens met de kinderen bemoeien. Deze hadden echter al een man met een tractor gevonden en ze mochten met de man een stukje op de aanhanger rondrijden.
Helaas wilde deze man dit niet de hele dag doen, dus hebben we onze bevers gered van een kidnap- poging.

Totdat we opeens Ridder Lodewijk kwijt waren. Deze had de hele ochtend achter ons aan gehobbeld.

Na een zoektocht in en om de boerderij vonden we hem, vastgebonden op de trap.

Toen Ridder Lodewijk een beetje bijgekomen was van de schrik vertelde hij ons dat één of ander beest hem had vastgebonden.

En het ergste van alles was..., hij had zijn zwaard gestolen.

Waar zouden we dat beest nou eens kunnen vinden???

Op de kinderboerderij... Dat was een goeie.

Dus op naar de kinderboerderij.

Nadat we de groep verdeeld hadden, gingen we op pad naar de dichtstbijzijnde kinderboerderij. Dit is helemaal in Kamerik en om daar nu helemaal heen te lopen..., liften dus maar.

Aan het eind van de dijk stonden ineens allemaal ouders te wachten. Deze hadden 's morgens, toen ze buiten kwamen, allemaal zwaardjes op de auto's gevonden en na een beetje logisch nadenken (ja, ook beverpapa's en -mama's kunnen dat), vonden ze het verband tussen ons kamp en deze zwaardjes. Toen zijn ze

maar naar de boerderij gereden en daar vonden ze nog meer lotgenoten.

De reis naar Kamerik werd daardoor een stuk prettiger.

Ouders, nog bedankt daarvoor.

Aankomst kinderboerderij : regen.

Zoeken naar zwaard : regen.

Zwaard gevonden : Eindelijk.

Met de dieren gespeeld : regen.

Picknicken : regen.

Zoals u leest, hadden we op de kinderboerderij alleen maar

...weer, waardoor we dus naar een droog onderkomen moesten uitwijken om de picknick te laten slagen.

Gelukkig bezat de kinderboerderij een boerderij, zodat we droog konden eten.

speurtocht : speuren???

Behoeften : W.C.???

Spelletjes : met dit weer???

Humeur : Heel goed!!!

Ondanks het weer bleven we, vol goede moed, buiten op het veld;

de speurtocht bleek niet veel sporen te bevatten.

Toen werd het tijd om naar het Kamp terug te keren.

Daar bleken we toch nog wel wat onderdelen van het zwaard te missen; de diamanten waren verdwenen. Deze bevatten nu juist veel toverkracht.

Ridder Lodewijk beloofde dat hij een oplossing zou verzinnen, die hij ons na het eten zou vertellen.

Tot die tijd werden we lastig gevallen door een enge vent met een lange jas aan. Deze man was onze hoofdverdachte in de zaak "Vermiste Diamanten". Dit

wist hijzelf natuurlijk niet, hè???

Eten : de paps van Babs: BE-DANKT.

Opruimen :

Rustuurtje : halfuurtje, kwartiertje, minuutje...

Het idee van Ridder Lodewijk bleek geniaal te zijn. Er was een toverdrapje die de diamanten terug moest bezorgen. Als het drapje gemaakt was, gingen de diamanten namelijk een gouden poeder verspreiden.

Nu maar hopen dat het lukt...

De ingrediënten werden verzameld: van slootwater tot plukken haar moesten in de grote pan op het kampvuur.

Nadat alles in de pan stond te pruttelen, moesten we allemaal met Ridder Lodewijk een toverspreuk roepen.

De vreemde vent bleef dit allemaal volgen, totdat de toverspreuk was uitgesproken. Hij wist niet hoe snel hij weg moest komen.

Helaas voor hem was het al te laat; uit zijn jaszak kwam allemaal gouden poeder.

De bevers hebben hem toen te pakken gekregen en teruggebracht naar het kampvuur.

Daar gaf hij Ridder Lodewijk de diamanten terug en... het zwaard was weer compleet.

Het leek ons wel een goed idee om het zwaard uit te testen op deze boef, dus Ridder Lodewijk nam het zwaard en tikte de boef op zijn schouder, onder een luid HOLIE DIMOLIE PIOLIE van de bevers.

De boef veranderde in een goede man.

Slapen : als roosjes.
Stilte : niet dus.

De bevers hebben een hele rare gewoonte...

Als er een bever in z'n slaap praat, beginnen de andere bevers in hun slaap mee te kletsen. Heel gezellig dus.

Zondag 27 juni, 8.30 uur:

Goedemorgen... heh, nu al weer opstaan?

Nadat we allemaal weer in de kleren zaten en allemaal een boterham achter de kiezen hadden, gingen wee ons allemaal eens bemoeien met de rommel in de slaapzaal.

Eén voor één werden de bevers naar de slaapzaal gestuurd, waar ze onder begeleiding hun eigen spullen moesten identificeren.

Deze werden dan met gepaste voorzichtigheid in de tassen gepropt.

Tijdens het opruimen werd de deel omgetoverd in een, ja, ach, hoe zullen we het noemen, feestzaal. Omdat het zo'n feest was dat ze bijna weer naar huis moesten? Niet dus.

Eén voor één druppelden de ouders weer

binnen om hun eigendommen op te halen.

Maar het programma was nog niet helemaal klaar: er stond nog een disco op het programma en een ballonnengevecht.

De disco werd geschrapt, maar het ballonnengevecht moest natuurlijk doorgaan.

Allemaal naar buiten... gelukkig was het weer wat beter dan de dag daarvoor, zodat we met een gerust hart de kinderen nat konden gooien.

De ouders stonden netjes te wachten tot alles afgelopen was en ze naar huis konden gaan. Totdat... de kinderen op het idee kwamen hun ouders een douche te gunnen.

Allemaal nat maar voldaan sloten we het kamp af met een herinnering van Ridder Lodewijk als dank voor onze hulp.

Volgend jaar weer twee nachtjes en misschien wel een andere lokatie om ons kamp op te slaan. (Hawaii wellicht, altijd mooi weer...).

Gegroet, DE BEVERLEIDING:

Barbara, Koen, Sabine, Dave en Monique.

Aantr. Geb. behster. zkt met spoed ouders v. kleine klusjes. tel 03480 - 13806 / 17080

Albert Schweitzergroep geplaagd door oplopende wachtlIJst

Nadat voor de zomervakantie gebleken was, dat bij veel onderdelen het ledental wel erg hoog werd, is besloten om wachtlijsten in te gaan stellen. De gebruikelijke toeloop na de vakantie was echter zo groot, dat ook die wachtlijsten nu een behoorlijke omvang beginnen te krijgen. Met name bij de Bevergroep (5 tot 7 jaar) is dit een probleem: daar staan nu zo'n 20 kinderen op de wachtlijst, waarvoor geen plek is. Wat leden betreft is er dus wel ruimte voor een tweede Bevergroep.

Ook in de welpenleeftijdsgroep (7 tot 11 jaar) is er qua leden nog ruimte voor een vierde horde. Op de oproep in de vorige Scoutkoerier voor leiding voor deze eventueel op te richten horde kan nog

Concours hippique weer even leuk als vorig jaar

Het Concours Hippique was weer even leuk als vorig jaar. Op vrijdag 2 en zaterdag 3 juli hielp de Albert Schweitzergroep paardenminnend Woerden weer bij het bewaken van de toegangen en het in stand houden van het parcours. Dit laatste was zeker no-

Zin in een klusje? Ik zie je, dinsdag avond op de boerderij. Bel me eerst 13806 / 17080

steeds door een ieder gereageerd worden, door te bellen naar groepsvoorzitter Jaap (tel.: 14839) of groepssecretaresse Joke (tel.: 15788).

dig, want aan sommige paarden was niet uitgelegd dat het om een springconcours ging. De arme diertjes dachten dat het de bedoeling was om zoveel mogelijk hindernissen om te kegelen.

Nieuw dit jaar waren de speciaal voor dit soort doeleinden bedrukte T-shirts. De T-shirts in de kleuren donkergroen, vaal-groen (voor de coördinatoren) en geel (voor de verkeersregelaars) waren voorzien van de opdruk 'Organisatie' en een Franse lelie.

De roostertechnische voorbereidingen van het Concours Hippique waren in handen van Marco Beckers en Frank Tebbe, hierin bijgestaan door Wouter Snijder en Marjolein Roerhorst. Op de vrijdag en zaterdag zelf was de coördinatie in handen van Ritsaert Snijder.

Bij de redactie zijn verder veel complimenten binnengekomen over de catering, die verzorgd werd door Dave Kortekaas.

Zomerkampverslag Chriet Titulaerhorde Hoek van Holland

Zaterdag 3 juli was een mooie dag. De vogeltjes floten hun vrolijke deuntjes, de kippen dartelden in de wei en het onkruid tierde welig; kortom, een ideale dag om op zomerkamp te gaan. Al vroeg in de morgen was de Chriet Titulaerleiding dan ook druk in de weer met allerlei vage activiteiten, die een duister doel hadden.

Nadat het koffiezetapparaat en alle andere dingen waren ingepakt, konden we vertrekken, en dat deden we dan ook maar. We volgden een geheimzinnige routebeschrijving (die veel weg had van een indianenspeurtocht) en kwamen nergens aan. Gelukkig vonden we uiteindelijk in het uiterste uithoekje van Nederland een idyllisch kamphuisje, wat we gewapenderhand overweldigden, daarbij een groepje naakte mannen, die aan de kampvuurkuil aan het knutselen waren, wegjagend.

Nadat de uren lange onderhandelingen over de indeling van de slaapzaal gevoerd waren, konden we beginnen met de traditionele Oud-Hollandse verkenningspeurtocht. Die was, zoals gebruikelijk, onbegrijpelijk, raar en voor de helft vernietigd door agressieve Hoek van Hollanders. Maar hij voerde wel door een bunker, dus hij was wel spannend.

De speurtocht eindigde op het strand, alwaar de arme welpjes en de leiding bedreigd werden door een levensgevaarlijke strandjutter. Gelukkig liep alles goed af en bleef de schade aan welpen en leiding beperkt tot psychische schade. Toen we thuis waren, gingen we Horde-Eigen-Tijdten, heel erg leuk. Daarna gingen we eten. Sommigen meenden dat het eten bestond uit hersenen van een niet zo recentelijk overleden zeeke. Anderen geloofden van doen te hebben met gepelde maden. Ikzelf ben de mening toegedaan dat we met een soort nasi van doen hadden.

Na het eten gingen we met de video-

camera spelen, toen er toevallig een zee-god passeerde. De zeegod vroeg of hij even mocht bellen, want hij had namelijk pech met zijn draagkoets; zijn dragers waren weggelopen in verband met de niet nagekomen eis van 2,5 % loonsverhoging.

Oceanos, want zo heette de zeegod, was op zoek naar één of ander handschrift. Er was namelijk een sjeik, die Oceanos wilde vermoorden. Die sjeik wilde olieboringen doen in het paleis van Oceanos op de zeebodem. Oceanos wilde dit niet, sterker nog, hij was hier vreselijk boos om geworden, en daarom wilde

de sjeik Oceanos uit de weg ruimen. Goden vermoorden is in principe echter erg moeilijk, omdat de meeste goden onsterfelijk zijn. Er was echter één manier, en die was beschreven in het voor-noemde handschrift. Oceanos wilde dit handschrift vanzelfsprekend eerder te pakken krijgen dan de sjeik, en dus riep hij ons te hulp. De zeegod had namelijk een kaart die moest leiden naar de plek waar het handschrift verborgen was. De welpen, bekend om hun hulpverlenersmentaliteit, stemden direct in met het idee om Oceanos hulp te verlenen. We sleepten zijn draagkoets

naar de kant van de weg, alwaar de zeegod kon gaan liften, en beloofden het handschrift voor hem op te sporen.

In de draagkoets bevond zich overigens een nogal emotionele zeemeermin, die voortdurend haar neus snoot in een zakdoekje van zeewier. Voor veel welpen was het de eerste keer dat ze met een meermin werden geconfronteerd en dus werd het arme wezen bestookt met vragen als waar ze haar horloge vandaan haalde, hoe ze aan haar lippenstift kwam en of ze getrouwd was.

Na de ontmoeting met Oceanos en zeemeerminminnares besloten we naar het centrum van Hoek van Holland te gaan. Daar hebben we naar het fantastische vuurwerk gekeken, want dat had welp Gerard in de Libelle gelezen. De tijd wist Gerard niet precies en toen Marcha hiernaar vroeg zei hij: 'Hm, het zal waarschijnlijk wel 's avonds zijn'. Het vuurwerk was bijzonder indrukwekkend en we uitten dan ook veel kreten van bewondering, zodat we veel vrienden maakten. Na dit spektakel keerden we huiswaarts en gingen we slapen.

's Zondags gingen we naar het strand, nadat we eerst kaarten naar al onze vrienden, bekenden en Chriet hadden gestuurd. Lex kwam ook, en hij zat op het strand in een kruiwagen vol zeewater. Op het strand hebben we kastelen gebouwd, Jaap en Joke (van Aarst) gezien, zeewier in Renate d'r decolleté gestopt, kreeften gevangen, zeemeeuwen overgegooid, Jaap nat gemaakt (tenminste, dat deed Thijs A., hiertoe vanzelfsprekend niet aangezet door de leiding).

Terug in het huisje hebben we vervolgens pannenkoeken gegeten. Daarna zijn we voor Oceanos op zoek gegaan naar het handschrift. Nadat we dit in een duinmoeras gevonden hadden, werden we echter lastig gevallen door de beruchte sjeik Mohammed Abduhl Sahad el Rashid en zijn tolk. Zij wilden graag het handschrift hebben en boden er veel geld voor. Na enige bedenkingen gingen we echter niet op dit voorstel in. De snode sjeik en zijn handlanger besloten toen het handschrift met geweld in bezit te krijgen. Hierbij werden enige welpen, leiding en veldflessen geestelijk en/of fysiek beschadigd.

Gelukkig hadden we op het handschrift

nog wel de naam en het adres van de schrijfster ervan kunnen lezen; dit was ene Madame Medusa Hypothenusa, en ze woonde aan de Slaghekstraat in Rotterdam.

De rest van de avond werd gevuld met het spel 'Dodende Straal', waarin de hoofdrollen waren weggelegd voor zaklantaarns, spekkies en krakende takken. De maandag begon nogal vochtig. Daarom deden we 's ochtends een spel met kranten en daarna Levend Risk. Vermoedelijk had Oceanos met de weergoden overlegd, want tegen de middag klaarde het op. Nadat we de uit Nijmegen overgevlagen Stratego-experts Helm en Huubke hadden natgegooid en hun schoenen afhandig voetig hadden gemaakt, besloten we te gaan Stratego-en. Het Levend Stratego was dit keer in een

door Martin bedachte vernieuwde versie, waarvan na Martins heldere uitleg, niemand meer iets begreep. Ook was het spel in het geheel niet fraude-bestendig; zo bleek na afloop dat de beide partijen al een uur in het bezit van elkaars vlag waren, doordat vaandeldragers Marcha en Marco allebei waren overgelopen naar de tegenpartij.

Hierna aten we weer een brouwsel van de kookstaf op uit pure wanhoop, en toen kwam Oceanos weer langs, zoals we zaterdag hadden afgesproken met hem. Uit nood had Oceanos een tiental heren van het uitzendbureau betrokken, die onder het zingen van het ASB-lied de draagkoets met daarin Oceanea de zeemeermin droegen.

Oceanos was hevig ontsteld over het verlies van het handschrift. Na enig over-

leg besloten we echter om te kijken of we op het adres dat we hadden gezien op het handschrift nog wat aanwijzingen zouden kunnen vinden.

Na het vertrek van Oceanos, Oceanea en de ASB-ploeg deden we Pictionary, waarbij de leiding zelfs enige moeite moest doen om te winnen. Voor straf schopten we de welpen vroeg naar bed. De volgende dag, dinsdag, stonden we vroeg op, want we gingen naar Blijdorp. Dat was leuk, want er waren olifanten, eendekuijken, poedoes, dinosaurussen, een EHBO-meneer met een Engels accent, een klimrek, vieze koffie, pijnlijke vleermuizengrotten waar je je hoofd gratis kon stoten en romantische prieeltjes. Vanuit Blijdorp gingen we door naar de heks Hypothenusa, de schrijfster van het handschrift. Zij ontving ons in haar zeer geheimzinnige huis in Rotterdam-Zuid. Ondanks de aanwezigheid van elektriciteit had de heks heel wat kaarsen branden, die een sfeerverhogende werking hadden. We legden Madame Hypothenusa het probleem uit van de sjeik die Oceanos wilde vergiftigen.

Gelukkig had Medusa een oplossing voor ons; zij kon wel een medicijn brouwen om Oceanos te redden. Er was echter één probleem: voor het medicijn was een kilo fosforchlisfordiontoxische nodig en er was slechts één kilo op de hele wereld te vinden. Hoewel, te vinden: die ene kilo was in de achttiende eeuw naar Engeland verscheept vanuit Hoek van Holland.

We beloofden Madame Hypothenusa om te proberen de kilo fosforchlisfordiontoxische terug te vinden en spraken af dat ze vrijdag bij ons langs zou komen.

Met de nodige vertraging (de meeste trainingen durven niet te stoppen in Rotterdam-Zuid) kwamen we uiteindelijk weer terug in het kamphuisje. Na het eten aldaar was er HET en daarop volgde een toneelstuk dat spontaan door een aantal welpen in de weken voorafgaand aan het zomerkamp was voorbereid. Het verhaal was heel duidelijk en kwam ongeveer hierop neer:

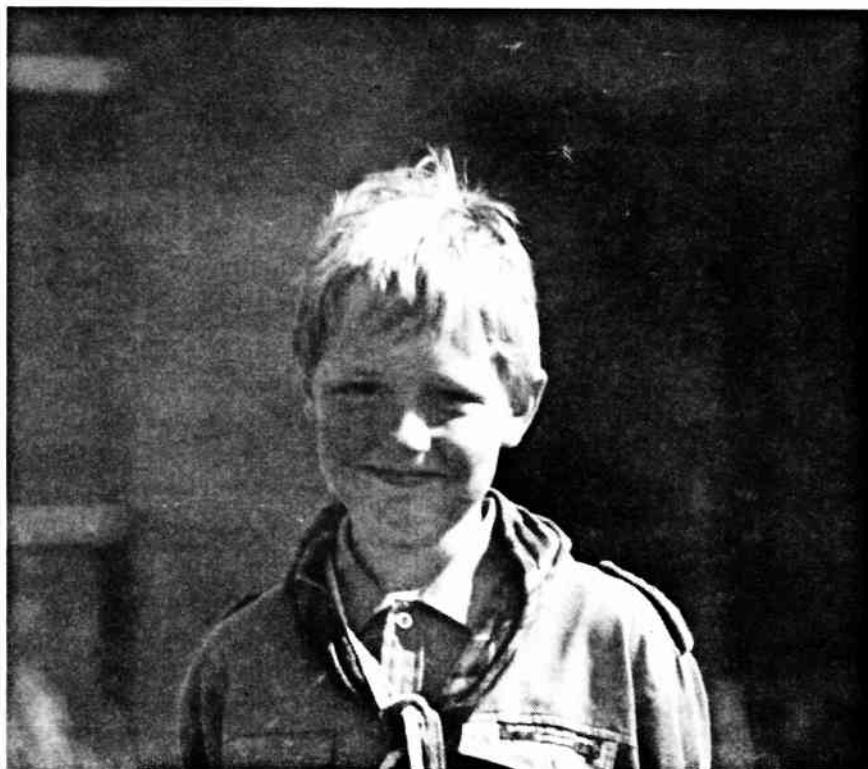
Doornelvira werd geprikt door het peperkoekhuisje van prins Alex, en dat

kwam omdat er geen gouden bordje was voor Bas, de boze fee, want daar moest hij koude soep van eten en toen ging Doornclausje trouwen met Marjolein de bosnimf, maar dat wist de butler niet, zodat Doornelvira plakjes bevroren touw aan elkaar moest knopen, want de hofnar was ook gevangen en Lieke, de boze stiefzuster, zei toen dat Doornelvira Lieke's kamer op moest ruimen en toen zei prins Alex dat ie wel met haar (die ander) wilde trouwen, dus kwam alles toch nog goed en won Dijon toevallig een naakte welp. Na het toneelstuk ging iedereen slapen.

Op woensdag gingen we naar het politiebureau. In de kelder hiervan lag het scheepsarchief, waarin we al gauw ontdekten wat er met de kilo fosforchlisfordiontoxische was gebeurd: het galjoen waarmee het naar Engeland was verscheept, was in 1754 voor de kust van Hoek van Holland vergaan. Al snel kwamen we op het idee dat de lading wellicht op het strand van Hoek van Holland aangespoeld was en door een strandjutter was gejut. We herinnerden ons direct de man die ons de eerste dag op het strand had staan uitschelden. We besloten hem, als we hem tegen het lijf liepen, zouden achtervolgen om zo z'n woonplaats te ontdekken.

Nadat we de catacomben van het politiebureau verlaten hadden, brachten we nog een bezoek aan het bruisende stadscentrum van Hoek van Holland. Na dit enerverende bezoek gingen we terug naar het kamphuisje, alwaar een nieuw spel op 't program stond: Levend Monopoly. Dit spel bevatte een hoop zinvolle opdrachten, zodat men al gauw welpen bezig zag met het hijsen van een vuile onderbroek in de vlaggemast, het eten van blaadjes, het tekenen van Chrietjes in maanraketten, etc.

Op het Levend Monopoly volgde het diner en vervolgens volgde (nadat de welpen waren gaan slapen en weer wakker gemaakt waren door de wrede leiding) het Dierengeluidenspel. In de hoofdrollen waren Marcha als Lieke, Marco als de draagkoets, Renate als

Gevr. ouders voor klusjes
Bel 13806 / 17080

huilende zeemeermin, Martin als Willem Ruys, Marjolein als Martin, Claus als Ien Dales en Frank als Chriet.

De volgende dag was het plotseling donderdag en gingen we weer naar het strand, alwaar de gebruikelijke activiteiten, zoals fortten bouwen, tietten kijken, tunnels naar de snoepkist graven, enz. werden bedreven. Ook deden we Levend Cluedo, waarbij bleek dat M'lein de kaas had vermoord met een vlaggemast in de draagkoets.

We aten in het kamphuisje, om 's avonds weer terug te keren naar het strand om de strandjutter te zoeken. En, wat een toeval: we vonden hem en achtervolgden hem (niet geheel onopvallend). Op een gegeven moment verdween de snodaard in een bunker, om er even later weer uit te komen. We besloten om in deze bunker een kijkje te nemen, en na enige deuren te hebben geopend kwamen we in een verlichte ruimte. Deze kamer was duidelijk ingericht als woonruimte van de strandjutter en na enig zoeken vonden we in een richel het kistje met fosforchlisfordiontoxische. Op dat moment keerde de strandjutter echter weer terug. Na een wilde achtervolging wisten we gelukkig te ontsnappen. We waren blij. De volgende dag (vrijdag) zijn we naar een fort geweest uit de negentiende eeuw. We werden rondgeleid door een tweetal oud-verzetstrijders, die heel veel wisten en wat ze niet wisten gewoon verzonnen. Hierna volgde wat geHET, gevolgd door het Laatste Avondmaal, bestaande uit veel patat (heel veel), huzarensalade, welpenbier, e.d. Vanzelfsprekend liep dit uit op een verschrikkelijke veldslag, waarbij een toevallig geparkeerde auto het zwaarst getroffen werd door de etensresten.

Hierna vertrokken we naar het strand. Madame Hypothenusa was daar al doende met het brouwen van een brouwsel, Oceanos zat naast haar doodziek te zijn in de draagkoets en Oceanea lag staartje te baden in de zee. We gaven Madame Hypothenusa de kilo fosforchlisfordiontoxische en samen met Jaap (die toevallig langsliep) bereidde zij Oceanos' medicijn. Oceanos klaarde zienderogen op en was zo blij dat hij ons, na gezoend te hebben met Oceanea, verhief in de Orde van de Huilende Zeekoe.

Nadat we afscheid hadden genomen van Madame Hypothenusa, Oceanos, Oceanea en de draagkoets, gingen we terug naar het kamphuisje. Hier werd nog wat experimenteel toneel opgevoerd in het kader van de Bonte Avond, met veel wakker gezoende prinsessen, trouwerijen, snode stiefmoeders en ander gespuis. Hierna was het tijd voor het Laatste Slapen.

Zaterdag stonden we op. We mestten het huisje uit en heetten de ochtendhorde welkom. Hierna lieten we de kampvlag (nou ja, vlag) en de vieze onderbroek zakken (uit de mast; het laatste zou immers verkeerd opgevat kunnen worden, maar oplettende lezertjes zullen begrijpen dat met de vieze onderbroek in kwestie de vieze onderbroek wordt bedoeld die woensdag in het kader van het Levend Monopoly in de mast was geheesen). Nog één keer zongen wij het Chrietlied en daarna vertrokken we richting Woerden.

In Woerden aangekomen deden we de Laatste Hollandse Leeuwen, gevolgd door de Laatste Aanslag op onze bombestendige Snoepkist. En met een lege snoepkist kwam er een einde aan alweer een geweldig zomerkamp van de Titulaerhorde.

Ik zou natuurlijk nog wat kunnen vertellen over Henk Voogd en het mysterie van het zwarte kastje met de glazen deurtjes, over de bal die lepra had, Martins zonnetentje, de populariteitsmeter, de puzzeltjes van Marco, de structuurformules van Renate, Dave z'n ontstoken haarzakjes (met name op z'n bovenbenen), de Always-affaire, het stadhuis van Hoek van Holland, de postcode van het kamphuisje, de paus, Bas

en de strandbal, de bakfiets en de pui van de apotheek, de Renaissance en Thijs die geen kwasten had, Gerard en de allochtone jongetjes, of de gaatjes in Renate d'r oren, maar laat ik dat niet doen. Laten we het leuk houden. Tot slot wil ik u natuurlijk niet de tekst onthouden van het grote Chriet-lied:

(op de wijze van het slavenkoor uit Nabucco? (Verdi?))

Tien pond computers, computers zijn gezond,

Chrietje sloeg Carla computers voor haar

Kom je mee naar Houten, Houten is zo leuk,

Daar wordt van 's morgens vroeg tot 's avonds laat ge

Neutronen vangen, in een maanraket, Chriet gaat met Carla lekker vroeg naar

Ben je helemaal gek, Chrietje heeft een sik

En tussen z'n benen een hele lange Pinautomaten, je weet niet wat je ziet,

Daar knijpt Chriet meisjes in hun linker

Titulaertje is een lieve man, En dit is het einde van het liedje dan.

En van het kampverslag. Groetjes,

Fant.

Aantr. Geb. Beh. zkt. met
spoed hulp bij wat kleine
klusjes

Bel: 03480 - 13806/17080

DE TEEK

De teek is een aardig diertje. Hij houdt heel veel van gezelligheid, maar waar hij vooral van houdt is warmte. Het is ook een reuze feestneus, want de enige momenten waarop je hem tegen komt is op zomerkampen en vakanties.

De teek is een heel aanhankelijk beestje; als hij eenmaal op je valt, ben je niet zomaar van hem af. Helaas heeft de teek één zwakte: alcohol. Alleen voor alcohol laat hij de boel de boel. Zo zie je maar weer dat drank meer kapot maakt dan je lief is, want zelfs hechte relaties, zoals de teek opbouwt, gaan eraan ten onder.

De veroveringstactiek van teken is als volgt. Ze klimmen onopvallend in bomen en als er dan een toevallige voorbijganger passeert worden ze op slag verliefd en laten ze zich als echte luchtverkenner naar beneden vallen. Diverse vooraanstaande biologen zijn de mening toegedaan dat dit vallen gebeurt met behulp van parachuteutjes, maar tot op heden is er nog geen enkel bewijs in de vorm van een tekenparachootje gevonden. Dit kan veroorzaakt worden door het feit dat tekenparachootjes vermoedelijk erg klein zijn. Het is overigens niet aan te raden om dit experiment met andere dieren dan teken uit te voeren. Met name cavia's, poedoes en emoe's zijn overgevoelig voor het springen met parachuteutjes. Ze zijn hier immers niet op gebouwd en hebben een zeer teer (landings)gestel.

Ondanks het feit dat teken heel veel van gezelligheid houden, leven ze niet in groeps- of gezinsverband. Echt sociaal ten opzichte van z'n soortgenootjes en collegaatjes is de teek dus niet.

Als je met andere mensen over teken praat, zal je ontdekken dat de meesten teken helemaal niet lief vinden, maar hun vaak bestempelen als ongedierte, rotbeestjes of vervelende insecten. Laat je hier echter niet door beïnvloeden: de teek is best lief, maar je moet begrip voor 'm hebben; als jij in je eentje in een groot bos woont, zou je je ook aan de eerste de beste passant vastklampen.

SCOUTKOERIERWEDSTRIJD: TEKEN EEN TEEK!

Stuur voor 15 november je leukste tekentekening op naar de redactie, postbus rechtsboven op de boerderij. De beste inzending wordt beloond met een grappige verrassing.

DE TEEK (STERK VERGROOT)
NIET TE VERWARREN MET
AD B. OF MARCO B.

De komende maanden zijn er weer een hoop feestjes waar je langs kunt gaan. Van harte gefeliciteerd alvast jarigen! Ben je wel jarig, maar sta je niet op de lijst, geef dan je geboortedatum even door aan de leiding van je onderdeel.

Oktober.

- 3 Coen van Riet (Leiding Michiel de Ruyterwacht)
- 2 Arno Klijn (Michiel de Ruyterwacht)
- 2 David Sparks (Bever)
- 4 Simone Baars (Holbihorde)
- 4 Koen van Meurs (Esta's)
- 5 Matthijs van Dam (Holbihorde)
- 6 Ritsaert Snijder (Terreinbeheer, Dagelijks Bestuur)
- 18 Paul Blankman (Bever)
- 19 Thijs Anthonissen (Chriet Titulaerhorde)
- 20 Pieter-Paul van Hees (Chriet Titulaerhorde)
- 21 Thijs Bouwman (Holbihorde)
- 26 Harry Smorenburg (Holbihorde)
- 28 Freek Anthonissen (Bever)
- 28 Pieter Wagenaar (Luchtverkenner)
- 29 Frans Klijn (Landverkenner)

December

- 8 Mike Middelkoop (Chriet Titulaerhorde)
- 10 Maurits Schröder (Bever)
- 11 Django Pels (Holbihorde)
- 14 Jan Keuning (Holbihorde)
- 15 Jos van de Broeke (Bever)
- 15 Sabine Haak (Leiding Bever)
- 17 Frank Tebbe (Leiding Chriet Titulaerhorde, redactie)
- 21 Bert Haanappel (Schipper Michiel de Ruyterwacht)
- 22 Dave van de Bosch (Michiel de Ruyterwacht)
- 22 Mike van de Bosch (Michiel de Ruyterwacht)
- 24 Robin Wintjens (Holbihorde)
- 25 Dirk-Jan van Dam (Michiel de Ruyterwacht)
- 25 Andre van de Meer (Bever)
- 25 Jeroen Verhoeven (Leiding Esta's)

November.

- 1 Arthur Baars (Michiel de Ruyterwacht)
- 4 Roy van Bommel (Holbihorde)
- 9 Jeremy Schouten (Bever)
- 14 Martijn Franssen (Luchtverkenner)
- 15 Michel van Gulik (Michiel de Ruyterwacht)
- 16 Marjolein van Gent (Chriet Titulaerhorde)
- 22 Marius van de Bogaard (Holbihorde)
- 23 Sabrina Paling (Michiel de Ruyterwacht)
- 24 Danielle van Gent (Chriet Titulaerhorde)
- 24 Martijn Koelink (Materiaalbeheer)
- 25 Joskine van Benthem (Michiel de Ruyterwacht)
- 28 Tim Bontje (Bever)
- 28 Tim van Hulten (Chriet Titulaerhorde)

* ERRATUM *

In de Scoutkoerier van juni 1993 is per abuis de verjaardag van redactrice Marjolein Roerhorst van een verkeerde datum voorzien. Zij is niet op de 30e september jarig, maar op een andere dag.

Onze excuses hiervoor en alsnog gefeliciteerd.

De verjaardagenlijst is gebaseerd op het ledenadministratiebord in het bestuurshok.

Telefoonnummers:

Boerderij Antoniahoeve	11500
Secretaris Stichtingsbestuur (Gert van Rootselaar)	20634
Secretaresse Groepsbestuur (Joke van Aarst)	15788
(b.g.g. Jaap Landman)	14839
Contactpersoon Bever (Barbara van Dijn)	15817
Contactpersoon Holbihorde (Zat.ochtendwelpen)	
(Ad Borsboom)	11161
Contactpersoon Ch.Titulaerhorde (Zat.mid.welpen)	
(Marcha van der Berg)	17080
Contactpersoon Esta's (Jeroen Verhoeven)	13491
Contactpersoon Landverkenner (Wouter Snijder)	12918
Contactpersoon Michiel de Ruyterwacht (Zeeverk.) (Nico Smit)	16598
Contactpersoon Luchtverkenner (Jkhr. Victor van Beijma)	18158
Redactie Scoutkoerier (Marjolein Roerhorst)	34241
Gebouwenbeheerder (Ad Borsboom)	11161
Terreinbeheerder (Ritsaert Snijder)	32416
Verhuurder (Lex Vroemen) (werk:10955)	24794
Materiaalmeester (Andre Schouten)	13452
Botenbeheerder (Bert Haanappel)	14382
Botenverhuurder (Familie Brand)	16552

SCHOKKENDE FOTO VAN BARKUNDIGE!

Scouting-minnend Woerden heeft geschokt gereageerd op de gebleken perikelen tussen de invloedrijke barkundige THEO SCHALKWIJK en Miss Landverkenner MIRIAM VIJN. Wat begon als een sprookje, lijkt nu te zijn verworpen tot een hel, getuige de foto die uw reporters van Theo konden maken in zijn favoriete herberg aan de Kromwijkerdijk. Op de foto is duidelijk een pleister te zien, die volgens intimi de verwondingen moet verhullen, die door Miriam aan de barkundige zijn toegebracht.

Desgevraagd antwoordde Theo's levensgezellin dat zij inderdaad verantwoordelijk is voor de dramatische verwondingen, maar over de ware toedracht liet zij uw verslaggevers in het ongewisse. Goede bekenden van het paar zijn echter de mening toegedaan dat er een derde in het spel is, en vele vingers wijzen beschuldigend in de richting van de intrigerende Miss Chriet, RENATE HAGEDOORN. Zij zou al haar charmes in de strijd hebben geworpen om Theo te verleiden. Renate was telefonisch echter niet voor commentaar bereikbaar.

POSITIE CHRIS DE GEEST LIJKT ONHOUDBAAR

De positie van het bekende gebouwencommissielid CHRIS DE GEEST lijkt in gevaar te komen, nu door de redactie is ontdekt dat Chris wellicht lijdt aan het syndroom van Giles de la Tourette, een ziekte waarbij de lijder ongecontroleerde geluiden maakt.

De redactie ontdekte dit toen zij post had gevat in een niet nader te noemen supermarkt aan de Wagenstraat te Woerden. De 91-jarige Chris riep tot grote ontsteltenis van winkelende omstanders van achter zijn wagentje 'Hé, schat!' tegen een volslagen onbekende passerende juffrouw met een zakje kookjes.

Marcha van den Berg, collega van Chris in de gebouwencommissie, zegt over de onthutsende affaire het volgende: 'We moeten nu maar afwachten hoe Chris zich in de commissie zal gedragen. De meeste mensen zitten namelijk in de commissie voor hun rust, en het zou heel vervelend zijn als die rust steeds door Chris verstoord wordt met rare uitroepen. Maar vooralsnog zal Chris echter gewoon gehandhaafd blijven.'

FACE-LIFTEN BINNEN DE ALBERT SCHWEITZERGROEP

Ad had een geboorteafwijking

Wat liet hij veranderen?

Ad liet de linkerkant van zijn gezicht liften.

Waarom hij het liet doen?

De kleine Ad kwam ter wereld met behulp van een verlostang. De zenuwen aan de linkerkant van zijn gezicht werden geraakt, waardoor Ad meteen scheve mond door het leven moest. Toen hij zich voorbereidde op een leven als gebouwenbeheerder, verloor hij bovendien flink wat gewicht en ging de linkerkant van zijn gezicht nog meer doorhangen. Een halve face-lift bleek de enige oplossing.

Wat hij betaalde?

'Ik kan me alleen de linkerkant veroorloven', grapt hij zelf.

Of hij ervoor uitkomt?

Ad heeft niet het minste probleem met plastische chirurgie. 'Waarom zou ik, je laat de carrosserie van je auto toch ook af en toe oplappen!'

Chiel liet papa alles betalen

Wat hij liet veranderen?

Officieel alleen z'n neus, maar de foto's (en de prijs) doen meer vermoeden. Waarschijnlijk werd er ook aardig aan zijn figuur geschaafd.

Waarom hij het liet doen?

Met zijn oorspronkelijke brede neus en wat plomp figuur zou hij nooit bij de Explorers toegelaten zijn.

Wat hij betaalde?

Papa Ad, gebouwenbeheerder, telde maar liefst 880.000 Belgische Franks neer (zo'n f.47.570,=).

Of hij ervoor uitkomt?

Chiel loopt er zeker niet mee te koop, maar in Scoutingland heeft het nieuws zich snel verspreid.

Wat de reacties zijn?

Positief! Je gaat je alleen wel afvragen of andere Explorer-sterren als Sjoerd en Johan helemaal 'echt' zijn.

H. v. Dijk kreeg waarschijnlijk korting.

Wat hij liet veranderen?

Zijn neus.

Waarom hij het liet doen?

Nadat alle andere bargasten hun neus hadden laten verfraaien, kon kleine Hans onmogelijk achterblijven.

Wat hij betaalde?

Het is niet ondenkbaar dat dokter Monique Lamboo zijn neus voor een prikje smaller maakte. Zij had trouwens al fortuinen verdiend aan Theo en Arjan. Of hij er tevreden mee is?

Hans was vroeger ziekelijk verlegen en durfde haast niemand aan te spreken. Zijn nieuwe neus heeft hem in elk geval meer zelfvertrouwen gegeven.

Of hij ervoor uitkomt?

Ja, iedereen weet gewoon dat alle bargasten stuk voor stuk een geweldige neus hadden.

Wat de reacties zijn?

Veel mensen hopen dat het bij zijn neus blijft. Omdat Hans er leuk uit ziet zoals ie is.

Wat vooraf ging: Frodo en Madelief hebben het sterke vermoeden dat er hier of daar een liefdesbaby op komst is. Waar en van wie hebben ze nog niet kunnen achterhalen maar alle tekenen wijzen op Marcus.

Enkele weken gingen voorbij waarin Marcus onverstoortbaar de ene babysok na de andere luiert breidde. Iedereen hield angstig gespannen de buiken van de meisjes-scouts in de gaten. Madelief bracht wekenlang door in de wachtkamer van de gynaecoloog, vermomd als kapstok, Frodo vatte post bij de babybenodigdhedenzaak Prefatal en Martha infiltreerde bij de redactie van Ouders van Toen. Het mocht allemaal niet baten; het bleef een raadsel waar Marcus z'n intussen indrukwekkende hoeveelheid babyzooi dumpte.

César had in deze weken het koortsachtige gespeculeer met zijn bekende koelbloedigheid aanschouwd en al meerdere malen zijn wijze hoofd geschud. Hij wist dat het slechts een kwestie van tijd zou zijn voordat Madelief in opperste wanhoop haar hart bij hem uit zou storten. Aangezien dat nogal lang duurde had César alle tijd om zijn speech voor te bereiden. Toen het moment daar was sprak hij de historische woorden: "Waarom vraag je het hem niet gewoon?" Zo'n simpele oplossing was in Madeliefs door roddels verziekte brein nog niet opgekomen. Met de vergeefse voorbereidingen-ellende van het geval Niek nog vers in het geheugen besloot ze recht op haar doel af te gaan. Ze stapte op Marcus af die net een snoezig slabje zat te haken, grijnsde haar vriendelijkste grijns, gooide haar haren los en lispelde: "Zeg lieve Marcus, fijne vent, toffe kerel, verrukkelijk wezen, ik heb al enkele weken met veel interesse en bewondering gekeken naar jouw handwerk-kunsten. En nou vroeg ik me af; zit je zomaar een eindje voor jezelf weg te breien of heeft dat gepunnik een reden, een doel, een achterliggende gedacht oftewel roddelwaarde?" Marcus kuchte een paar keer, keek ongemakkelijk en verschikte twee haren aan zijn onberispelijke coupe. "Eigenlijk wil ik er liever niet over praten," mompelde hij en boog zich weer over z'n borduurbroddeltje.

"Maar praten is juist zo goed, lucht je hart, gooi het eruit, je zult zien dat je je stukjes beter zal voelen," Madelief gilte met zoveel overtuiging dat Marcus er niet van terug had en hij vertelde zijn hele verhaal.

Om een lang verhaal kort te maken (Marcus is niet zo'n boeiend verteller); het komt ongeveer op het volgende neer. Ongeveer twee maanden geleden hadden Marcus en H. te H. één vreselijke ruzie gehad. In blinde woede had H. te H. Marcus toegeschreeuwd: "De kerstman bestaat niet en de Rolling Beatles zijn lekker ook uit elkaar!" wetende dat ze hem met deze woorden ernstig zou kwetsen. Dat van die kerstman wist Marcus toevallig al maar het nieuws over de Rolling Beatles kwam hard aan. Al die tijd had iedereen dit angstvallig voor het verborgen gehouden en berichten hieromtrent kon Marcus makkelijk afdoen als gemene praatjes van jaloerse concurrenten. Maar nu het hem zo onomwonden werd verteld kon hij er niet meer omheen. Wat hij diep in zijn hart altijd had geweten werd nu harde werkelijkheid: de Rolling Beatles waren niet meer. Na lang tobben was hij naar een therapeut gestapt die gespecialiseerd was in post RB-trauma's en deze had hem een alom geprezen en uiterst heilzame therapie voorgeschreven: het vervaardigen van babymode voor een goed doel. Marcus voegde nog aan zijn relaas toe dat hij erg veel baat vond bij de behandeling en zo goed als genezen was. Hoewel Madelief een beetje baalde van al het geld dat ze had gestoken in haar kapstok-outfit had ze toch erg met Marcus te doen. Ze herinnerde zich maar al te goed hoe zij zich had gevoeld toen haar vader vertelde dat Meneer de Uil eigenlijk Frans van Dusschoten was. het valt niet mee als je jeugdromen aan diggelen vallen.

Maar naar of niet, Madelief zat toch behoorlijk met de niet-bestaande baby in haar maag. Het zou een prachtverhaal

zijn geweest, zeker in een tijd waarin er niet veel bijzonders gebeurde. De enigen die voor een beetje opschudding hadden gezorgd waren Sören en Willeke. Mede dank zij Zwoerd-Pan was het tussen Trinsje en Sören nooit echt van de grond gekomen. Na kortstondig in de put te hebben gezeten had Sören nieuw geluk gevonden bij Willeke. Maar beiden deden zo openlijk geheimzinnig over hun verhouding dat er weinig roddellol aan te beleven viel. En natuurlijk was er de redacterieromance maar daar vertelde niemand Madelief en Frodo iets over en ze waren beide niet bij machte geweest om mensen hun roddels hieromtrent te ontfutselen.

Ze keek wanhopig de kantine rond waar een ieder gezapig en kalm achter zijn of haar glaasje prik zat te zitten. Na een wijle besloot ze César de wijze man maar weer eens te raadplegen. Deze keek onveranderlijk onverstoortbaar en diepzinnig in z'n glas en sprak laconiek: "Waarom zorg je er dan niet gewoon zelf voor dat er iets gebeurt waarover te roddelen valt?"

"Wauw, dit is het!" dacht Madelief, ze trok zich terug in een stil hoekje en begon onmiddellijk te verzinnen. De andere gasten keken zorgelijk toe terwijl Madeliefs grijs steeds breder en gemener werd.

Volgende keer in Bot en Bemoeiziek:

- Met welke vreselijke plannen komt Madelief voor de dag en wie worden haar slachtoffers?
- Wie is Wie?
- Wordt Bernhard de dupe van een sprookje uit Kaatsheuvel?
- Hoe komt Wat aan zijn naam?
- En: werd Norbert gechanteerd om niet bij de woudlopers te gaan?

N.B. De personen en gebeurtenissen in dit verhaal zijn min of meer fictief. Overeenkomst met bestaande personen en gebeurtenissen berust min of meer op toeval.

Hij komt, hij komt...

Chriet Titulaer beschermheer welpen

WOERDEN — "Eigenlijk is het een reactie op de Michiel de Ruyterwacht van de Zeeverkenneren. Zij gebruiken de naam van een held uit het verleden en als Welpen wilden we laten zien dat wij de toekomst hebben." Aan het woord is Frank Tebbe, leider van de Zaterdagmiddagwelpen van de Albert Schweitzer Groep. Hij verklaart het hoe en waarom achter het bezoek dat Chriet Titulaer afgelopen zaterdag aan de Woerdense Scouts bracht.

"De naam Chriet Titulaer roept onmiddellijk associaties op met technologie en toekomst, dus leek het ons een goede naam voor onze Welpenhorde", gaat Tebbe verder. "We hebben hem een brief geschreven waarin we toestemming vroegen om zijn naam te gebruiken en daar heeft hij positief op gereageerd."

Inmiddels zijn de scouts een jaar verder en beschikt de groep over een Chriet Titulaer vlag en officiële Chriet Titulaer naambandjes voor de uniformen. Na enige correspondentie ("We hebben hem een kaart gestuurd met zijn verjaardag"), liet de naamgever bovendien weten graag eens bij "zijn" Welpen op bezoek te komen.

"Ik doe normaal niet veel aan publiciteit", aldus Titulaer, "maar dit welpengroepje vond ik gewoon erg leuk. Het is een leuk initiatief. Ik wordt wel meer benaderd door mensen. Ik heb zelfs een fanclub gehad maar die kregen geen contact met me, dat heb ik ook doelbewust afgehouden. Dan gaat zoiets vanzelf over."

Het bezoek van Titulaer zou om drie uur 's middags plaats vinden. Om al te veel belangstelling te voorkomen, was besloten zo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan het bezoek te geven. Voor de meeste Welpen was het dan ook niet helemaal duidelijk of hij nu wel of niet zou komen. "We hebben wel tekeningen voor hem gemaakt, kijk." Een klein, blond jongetje laat trots een tekening zien van een man met een enorme baard. "Dat is Chriet Titulaer", voegt hij er ten overvloede aan toe. Ondertussen schreeuwen zijn vriendjes om het

Welp Titulaer

Foto Oost

hardst dat "hij echt komt" want "ze hebben het zelf gezegd". 'Ze' slaat in dit verband op de leiders die, naarmate de tijd verstrijkt, steeds vaker gespannen de weg afturen. "Zijn vliegtuig zou om twee uur landen, maar misschien heeft hij wel vertraging"

klinkt het regelmatig van verschillende kanten.

Installatie

Naast de welpen en een enkele ouder was alleen Jaap Landman uitgenodigd. Als voorzitter van de groep is het zijn taak Chriet te installeren als nieuwe Welp en als beschermheer van de horde.

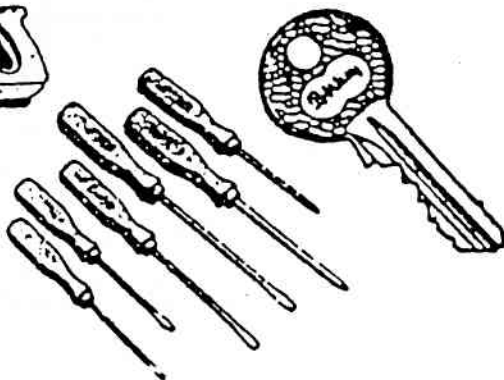
"Voordat een Welp geïnstalleerd mag worden, moet hij eerst de Welpenwet op kunnen zeggen", legt Landman later uit, "dan krijgt hij een diploma en wordt hij opgenomen in de horde". Chriet Titulaer weet die opdracht zonder haperen uit te voeren. Gestoken in het felgroene welpenuniform met das neemt hij het diploma in ontvangst. "Zelf heb ik nooit bij de padvinders gezeten, maar ik vind het wel erg leuk", vertelt Titulaer later. "Vooral voor de kinderen is het een goede manier om sociale contacten op te bouwen. Ze leren groepsverbanden te waarderen en ze leren hoe ze in een groep moeten functioneren. Ik denk dat dat belangrijk is." Bij zijn afscheid laat Titulaer weten nog wel een keer langs te willen komen. Maar mee op kamp gaan, daar ziet hij vanaf: "Dat past niet in mijn leven, daar heb ik het te druk voor. Afgelopen weekend was ik in Moskou en volgend weekend ben ik in Londen. Eenderde van mijn leven zit ik in het buitenland, dus mee op kamp ga ik niet."

M.K.

DE VAKMAN

weet er meer van!

Woerdense IJzerhandel
Kruisstraat 1
3441 BW Woerden
03480 - 12934

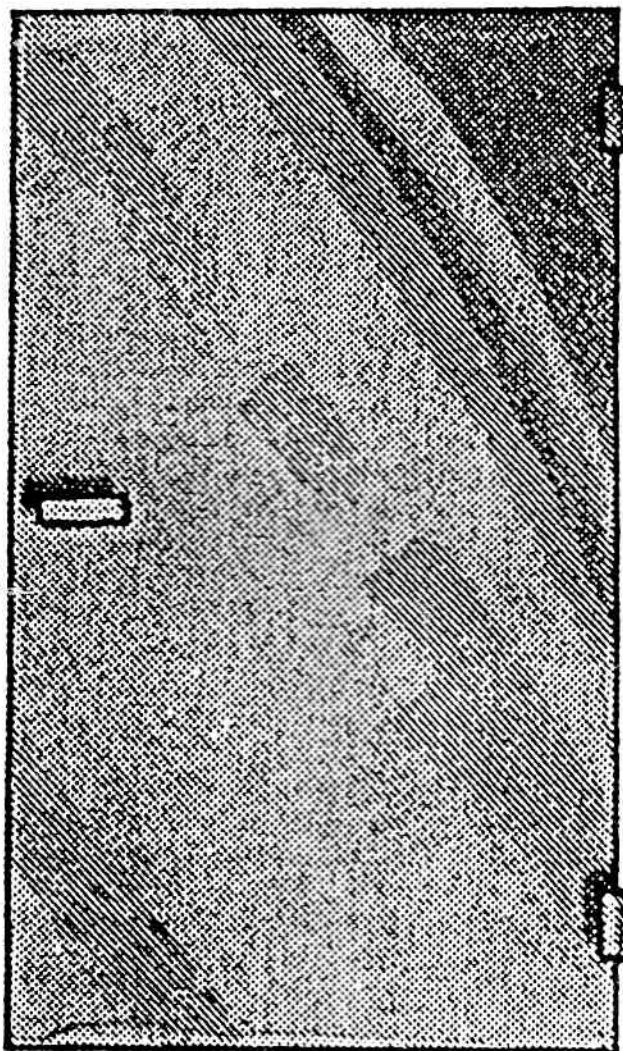
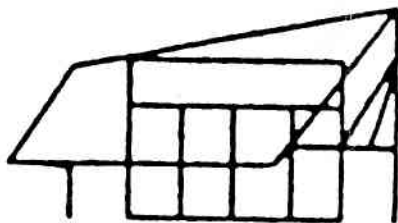

VOOR ALLE SOORTEN GLAS..... DELGLASS BELLEN!

WIJ GARANDEREN:

- Hoogwaardige kwaliteit
- Jarenlange ervaring
- Gunstige prijzen
- Snelle levertijden
- Unieke service
- Glasreparatie

Specialist in het leveren
en plaatsen van
hardglazen deuren.

DELGLASS

LEKOORD 73 - 3448 VT - WOERDEN TEL.: 03480 - 1 71 57

SHOWROOM/WERKPLAATS: KUIPERSWEG 13D

TEL.: 03480 - 2 03 02